

EXPUNERE DE MOTIVE

Orice stat democratic și de drept are ca principiu de bază garantarea și respectarea drepturilor fundamentale ale copiilor, iar acestea se pot realiza numai prin asigurarea cadrului legislativ corespunzător și alocări financiare corespunzătoare. Aceste două acțiuni esențiale sunt interdependente și trebuie să constituie o prioritate permanentă a statului în raportarea sa față de copii.

Investițiile în copii sunt și trebuie să fie politica de bază a oricărui stat! Iar această investiție se traduce prin o serie de demersuri bazale care au nevoie să satisfacă nevoile de trai și de dezvoltare ale copiilor, precum și să respecte realitatea economică prezentă.

Traversăm o perioadă cu numeroase provocări. De la criza sanitară, la cea armată, energetică și economică, nevoia de implicare a statului în asigurarea suportului necesar copiilor este din ce în ce mai mare. Toate aceste provocări accentuează în mod dramatic inegalitatea socio-economică, adâncește fenomenul marginalizării și scad șansele copiilor la o dezvoltare armonioasă, acces la educație și integrare în societate. De asemenea, trăim o perioadă fără precedent în ceea ce privește scăderea ratei natalității și, în lipsa unor măsuri coerente de intervenție, situația nu face decât să se agraveze.

Practic, s-a creat un cerc vicios care nu poate fi depășit decât prin corecta raportare a suportului financiar continuu acordat copiilor. Ori, acest suport înseamnă în primul rând alocația acordată lor. Principalul instrument prin care un stat își arată grija și implicarea în protejarea copiilor săi și care reprezintă pentru majoritatea copiilor un suport mai mult decât necesar.

De aceea, alocația de stat pentru copii trebuie și are nevoie să devină centrul politicii publice și financiare destinate copiilor. Un demers care nu poate fi realizat decât prin alocarea financiară corect raportată la actualele condiții și realități economice.

Un simplu calcul matematic ne demonstrează că, în prezent, la actuala rată a inflației, cuantumul alocației nu mai este capabil să acopere nici pe departe minimul de necesar pentru un copil și, pe fondul crizei din prezent, în lipsa majorării ei, tinde să devină un ajutor nu doar subestimat, ci și simbolic.

Fără o ajustare rapidă a cuantumului alocației, riscăm astfel să transformăm alocația într-o formă fără fond, care va contribui și ea la agravarea tuturor provocărilor cu care se confruntă copiii și familiile lor.

Statul este și trebuie să fie principalul partener al familiei și al copilului, iar drepturile acestora trebuie să fie traduse în acțiuni concrete cu alocări financiare pe măsură. De asemenea, viziunea

statului nu trebuie să fie limitată doar la ziua de astăzi, ci trebuie să fie mereu raportată atât la prezent, cât și la viitor, pentru că lipsa măsurilor corecte și a sprijinului de astăzi constituie falimentul de mâine al multor generații și ale statului în sine.

La momentul actual, alin. (4) al art. 6. din Legea nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii prevede că dreptul la alocația de stat pentru copii se stabilește începând cu luna următoare celei în care s-a născut copilul, iar plata drepturilor se face începând cu luna următoare depunerii cererii. Practic dacă un copil, de exemplu, s-a născut pe 1 iunie iar altul pe 30 iunie, ambii copii vor primi alocația cu data de 1 iulie, ceea ce privează copilul de aproape 1 luna de zile de a beneficia în condiții de egalitate de dreptul la alocație de stat.

Având în vedere prevederile articolului 16 Egalitatea în drepturi și ale articolului 49 Protecția copiilor și a tinerilor din Constituția României este necesar să modificăm articolul 6 din Legea nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, în vederea eliminării unei discriminări instituite în funcție de data ziua nasterii copilului. Ținând cont de prevederile constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și garantarea alocației de stat se impune ca plata drepturilor cuvenite să se facă începând cu ziua nasterii copilului.

DEPUTAT TOMA VASILICH